

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **NA VRŠKU, s.r.o.**, se sídlem Holečkova 100/9, Praha 5, zast. Mgr. Tomášem Kaplanem, advokátem, se sídlem Římská 104/14, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2014, č. j. 15526/2014-MZE-14113, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2017, č. j. 10 A 129/2014 - 105,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně podala dne 22. 10. 2012 u Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „SZIF“) žádost o poskytnutí dotace ve výši 4.495.500 Kč na projekt výstavby ubytovacího a veřejného stravovacího zařízení, půjčovny sportovních potřeb a hřiště pro děti, a to v rámci areálu „Na Vršku“, který se nachází na pozemku p. č. 1030/67 v k. ú. Harrachov, z Programu rozvoje venkova ČR na období 2007-2013.

[2] SZIF rozhodnutím ze dne 15. 3. 2013, č. j. SZIF/2013/0078989, ukončil administraci žádosti žalobkyně. Ta toto rozhodnutí napadla žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji usnesením ze dne 11. 6. 2013, č. j. 11 A 68/2013 - 16, odmítl a věc postoupil žalovanému k rozhodnutí o opravném prostředku. Nejvyšší správní soud závěry usnesení městského soudu rozsudkem ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 Afs 59/2013 - 45, potvrdil.

[3] Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 25. 10. 2013, č. j. 62841/2013-MZE-14113, rozhodnutí SZIF o ukončení administrace žádosti žalobkyně zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[4] SZIF rozhodnutím ze dne 20. 12. 2013, č. j. SZIF/2013/0462506, žádost žalobkyně o poskytnutí dotace zamítl podle § 11 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o SZIF"), Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova ČR na období 2007-2013 (dále jen „Pravidla"), Nařízení Rady (ES) č. 1290/2005 ze dne 21. 6. 2005, o financování společné zemědělské politiky, a Nařízení Rady (ES) č. 1698/2005 ze dne 20. 9. 2005, o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV).

[5] Dospěl k závěru, že žalobkyně a další společnosti jednající s ní ve shodě (tj. AGROPODNIK KRKONOŠE, s.r.o., SPOLEČNOST PRO UDRŽITELNÝ ROZVOJ VENKOVA, s.r.o., KRKONOŠSKÉ POLESÍ, s.r.o.) předložily projekty, které tvoří jeden funkčně spjatý ubytovací komplex v areálu „Na Vršku", a tedy naplňují definici ekonomické neoddělitelnosti podle Nařízení Komise (ES) č. 800/2008 ze dne 6. 8. 2008, kterým se v souladu s články 87 a 88 Smlouvy o ES prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné se společným trhem (obecné nařízení o blokových výjimkách) [dále jen „nařízení č. 800/2008"]. Tím došlo ze strany žalobkyně a dalších společností jednajících s ní ve shodě k vytvoření umělých podmínek tak, aby tyto získaly výhodu, která není v souladu s cíli a podmínkami stanovenými v Pravidlech. Podle Pravidel se totiž podpora vztahuje na malokapacitní ubytovací zařízení do 60 lůžek v rámci jednoho projektu. Pravidla zakotvují také podmínku maximální výše výdajů, ze kterých je dotace stanovena, a to 10.000.000 Kč na projekt. Ubytovací komplex v areálu „Na Vršku" by jako celek těmto podmínkám nevyhověl.

[6] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí SZIF potvrdil.

II.

[7] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u městského soudu, který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[8] Městský soud neshledal důvodnou námitku, že ve správním řízení nebylo možné použít závěry získané při kontrole ex ante ze dne 13. 11. 2013, neboť tu je možné činit pouze vůči subjektu, který je v administraci (a tím žalobkyně v době kontroly nebyla); ze správního spisu je totiž patrné, že v době, kdy byla tato kontrola u žalobkyně prováděna, již bylo rozhodnutí o ukončení administrace žádosti žalobkyně vydané SZIF zrušeno, probíhala tedy řádná administrace žádosti a podmínky pro provedení kontroly ex ante byly splněny.

[9] K tvrzení žalobkyně, že je samostatnou právnickou osobou – společností s vlastní právní subjektivitou, čímž naplňuje definici příjemce dotace podle Pravidel, městský soud uvedl, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný závěr o ekonomické

neoddělitelnosti projektů odůvodňoval personálním propojením jednotlivých žadatelů. Tato skutečnost je zde sice uvedena, nikoliv však negativně hodnocena.

[10] Ve vztahu k ekonomické neoddělitelnosti dotčených projektů městský soud shledal, že žalovaný oprávněně posuzoval projekty na ubytovací a sportovní zařízení v Harrachově na pozemku parc. č. 1030/67 jako ekonomicky neoddělitelné. Závěr žalovaného, že jednotliví žadatelé o dotaci hodlají provozovat ubytovací a sportovní zařízení jako jeden celek, se jeví jako logické vyhodnocení zjištěných skutečností. I když ubytování je podle přiložené projektové dokumentace, která byla vypracovávána současně pro celý areál, zajištěno v jednotlivých budovách, které jsou samostatné, nelze odhlédnout od toho, že areál je koncipován jako jeden objekt se stejným funkčním využitím a také byl takto podle provedeného zjištění prezentován veřejnosti. Zařízení, které má nepochybně stejný účel, je umístěno na jednom uceleném pozemku, s jednou příjezdovou cestou. Městský soud tedy uzavřel, že žalovaný při hodnocení zjištěných podkladů nerozšířil neoprávněně výklad nařízení č. 800/2008, jak namítala žalobkyně.

[11] Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že si žalobkyně správnost řešení projektů ověřovala u správních orgánů a žádný z oslovených úředníků nenamítal nevhodnost či umělé vytváření podmínek pro přiznání dotace. Zdůraznil, že pokud nedošlo k vyhodnocení projektů žalobkyně a společností jednajících s ní ve shodě jako ekonomicky neoddělitelných a nevyhovujících Pravidlům v počáteční fázi správního řízení, neznamená to, že žalobkyni může a musí být dotace vyplacena; podmínky pro přiznání dotace musí být splněny po celou dobu trvání závazku, i po podpisu dohody o poskytnutí dotace. Rovněž ani chybná informace podaná pracovníkem SZIF nemůže být důvodem pro vyplacení dotace, pokud se kdykoliv v průběhu administrace zjistí, že jsou projekty ekonomicky neoddělitelné.

[12] Městský soud odmítl i námitku, že ve svých rozhodnutích SZIF a žalovaný uvádí zcela odlišné důvody pro ukončení administrace žádosti žalobkyně, než jaké jsou uvedeny v samotném rozhodnutí o ukončení administrace. Uvedl, že podmínky pro poskytnutí dotace vyplývají přímo z Pravidel, s jejichž obsahem musela být žalobkyně seznámena. Z odůvodnění rozhodnutí o ukončení administrace je nadto zcela zřejmé, že žalobkyně byla informována o tom, že jí dotace nebude vyplacena pro nedodržení stanovených podmínek.

[13] Nedůvodnou shledal nakonec městský soud i námitku, že v průběhu správního řízení byly porušeny některé z jeho základních zásad. Žalobkyně namítala porušení zásady *ne bis in idem*, neboť SZIF již pravomocně rozhodl o tom, že žalobkyně splnila všechny podmínky pro vyplacení dotace, a proto nebylo možné administraci žádosti ukončit; zásady právní jistoty; zásady řádného postupu správních orgánů a zásady předvídatelnosti správního rozhodnutí. Městský soud k tomu uvedl, že kladný výsledek administrativní kontroly nelze považovat za příslib dotace, a ani další z úkonů správních orgánů ve věci žalobkyně nezaložil překážku, pro kterou by nebylo možno rozhodnout o zamítnutí žádosti žalobkyně o dotaci. Žalobkyně se podle městského soudu rovněž nesprávně dovolává principu ochrany legitimního očekávání, neboť si musela být vzhledem k osobní propojenosti žadatelů o dotaci od počátku vědoma toho, jakým způsobem bude ubytovací a sportovní areál fungovat.

[14] Nakonec městský soud neshledal důvodnou ani námitku, že ve věci nebylo řádně provedeno dokazování, neboť správní orgány se skutkovým stavem dostatečně zabývaly, náležitě jej objasnily a pečlivě se věnovaly veškerým skutečnostem, pro které byla zamítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí dotace.

III.

[15] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b). Navrhuje napadený rozsudek zrušit a vrátit věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[16] Stěžovatelka má především za to, že splnila veškeré podmínky, aby jí byla poskytnuta dotace z Programu rozvoje venkova ČR na období 2007-2013. Namítá, že se městský soud nevypořádal se všemi jí uvedenými skutečnostmi a tvrzeními, případně se s nimi vypořádal pouze okrajově, nedostatečně a nesprávně. V žalobě přitom stěžovatelka uvedla hned několik tvrzení prokazujících, že její projekt není ekonomicky neoddělitelný od projektů jiných právnických osob. Městský soud se s těmito tvrzeními vypořádal nedostatečně a pouze opakuje tvrzení žalovaného.

[17] Stěžovatelka zpochybňuje závěr o ekonomické neoddělitelnosti dotčených projektů. Uvádí, že požádala o poskytnutí dotace na jeden samostatný projekt, novostavbu ubytovacího zařízení s 16 hlavními lůžky a s venkovním sportovním hřištěm, který je bez dalšího plně samostatným funkčním celkem nezávislým na jakékoliv další stavbě. Projekt podle stěžovatelky není součástí ubytovacího komplexu, má přiděleno své vlastní číslo popisné a vztahuje se k němu zvláštní kolaudační rozhodnutí. Splňuje tak definici podle bodu 1 písm. e) Pravidel, jelikož se jedná o funkčně samostatný a soběstačný celek, který i bez realizace jiných projektů je plně provozuschopný.

[18] Skutečnost, že k ubytovacím zařízením vede pouze jedna přístupová cesta, není podle stěžovatelky relevantní, jelikož je zcela standardní, že např. k satelitním městečkům nebo některým obcím vede jedna přístupová komunikace, pokud podmínky v daném místě jinou možnost neposkytují. Stejně tak není relevantní, že projekt stěžovatelky i projekty ostatních žadatelů jsou umístěny na jednom pozemku. V Pravidlech není stanoveno, že pozemek, na kterém bude ubytovací zařízení, musí být ve vlastnictví žadatele. Dotčené řešení je podle stěžovatelky standardní.

[19] Žalovaný ekonomickou neoddělitelnost dovozoval pouze z umístění projektů na jednom pozemku a společné příjezdové cesty, ale nijak nehodnotil jeho technickou a funkční soběstačnost. Ubytovací zařízení není spojeno s jinými zařízeními a bude schopné fungování i v případě, kdy ostatní zařízení nebudou postavena. Společná půjčovna sportovního vybavení a hřiště nedokládají neoddělitelnost těchto zařízení.

[20] Stěžovatelka také poukazuje na to, že se opakovaně dotazovala pracovníků SZIF na správnost řešení jejího projektu a projektů společností s ní jednajících ve shodě. Ti jí přitom sdělili, že tyto projekty nejsou ekonomicky neoddělitelné a každý zvlášť splňuje podmínky pro poskytnutí dotace.

[21] Stěžovatelka dále namítá, že ve věci byly porušeny základní zásady správního řízení. Je přesvědčena, že před správními orgány proběhlo nedostatečné dokazování a důkazy byly provedeny v rozporu se správním řádem, jelikož tvrzení, na kterých je založeno správní rozhodnutí, nebyla ve správním řízení prokázána. To se týká zejména argumentace žalovaného založené na podkladech ze správních řízení jiných žadatelů o dotace. Stejně tak nemohou jako důkaz sloužit jakékoliv zápisy či jiné písemně zachycené závěry z kontroly ex ante ze dne 13. 11. 2013, protože tato kontrola proběhla zcela nezákonným způsobem.

[22] Stěžovatelka také poukazuje na to, ve správním řízení byla porušena zásada právní jistoty, zásada řádného postupu správních orgánů a zásada předvídatelnosti správních rozhodnutí. Stěžovatelka totiž již od podání žádosti o poskytnutí dotace zcela otevřeně a transparentně uváděla majetkovou a personální strukturu (svou i společností jednajících s ní ve shodě). Žalovaný tudíž již od počátku věděl, jaké projekty jakých žadatelů jsou z jeho strany administrovány. Podle stěžovatelky je nepřípustné, aby správní orgán nejdříve tento stav cca 5 měsíců znal a opakovaně aproboval postup stěžovatelky a následně učinil rozhodnutí, které je v příkrém rozporu se všemi jeho dosavadními úkony v řízení.

IV.

[23] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že projednávaná věc souvisí s dalšími věcmi propojených společností, přičemž v některých z těchto souvisejících případů již bylo Nejvyšším správním soudem rozhodnuto. Jedná se zejména o případ společnosti ROZVOJ POHRANIČÍ, s.r.o., jejíž kasační stížnost Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Afs 274/2015 - 36. V této souvislosti žalovaný odkazuje též na usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. III. ÚS 2837/16, jímž byla odmítnuta ústavní stížnost téže společnosti proti uvedenému rozsudku. Dále s projednávanou věcí souvisí věc propojené společnosti s.e.z.e.m.e., s.r.o., jejíž kasační stížnost Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 28. 11. 2016, č. j. 7 Afs 167/2016 - 39, a společnosti KRKONOŠSKÉ POLESÍ, s.r.o., jejíž kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem kasačního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Afs 275/2015 - 39. Ve všech uvedených věcech se jednalo o skutkově téměř identické případy týkající se ubytovacího areálu „Na Vršku“ (pouze jiné části areálu). Na rozdíl od nyní projednávané věci však v těchto případech došlo k ukončení administrace žádosti ve fázi po uzavření dohody o poskytnutí dotace. V případě stěžovatelky se naopak jedná o zamítnutí žádosti o dotaci ještě před uzavřením dohody o poskytnutí dotace. S projednávanou věcí rovněž souvisí věci propojených společností KRKONOŠSKÉ POLESÍ, s.r.o. a AGROPODNIK KRKONOŠE, s.r.o. Tato řízení však doposud nebyla ukončena.

[24] Žalovaný dále uvádí, že závěr o ekonomické neoddělitelnosti projektu se zohledněním technické, funkční, strategické a geografické stránky, podrobně odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Tato otázka byla též opakovaně posuzována ze strany Nejvyššího správního soudu, a to ve výše zmíněných rozsudcích týkajících se subjektů propojených se stěžovatelkou. Lze tedy pouze stručně zopakovat, že i když jsou jednotlivé objekty areálu „Na Vršku“ do určité míry funkční i bez výstavby ostatních objektů, společně zcela nutně a jednoznačně tvoří jeden jediný celek – soubor budov a zařízení pro společné poskytování ubytovacích a rekreačních služeb, neboť mají zejména společnou recepci, jednotný ceník, jednotný rezervační systém, jednotné stravovací služby, jednotnou propagaci atd., což má nepochybně zásadní vliv na ekonomickou výkonnost a

konkurenceschopnost každého jednotlivého objektu v areálu. Tyto jednotlivé objekty proto od celku fakticky nelze oddělovat. Uvedené skutečnosti považuje žalovaný (jakož i městský soud) za zcela dostačující pro závěr o ekonomické neoddělitelnosti projektů, a to v souladu s bodem 41 odůvodnění nařízení č. 800/2008.

[25] Podle žalovaného dále ze strany SZIF nedošlo k žádnému příslibu přiznání dotace, jak se stěžovatelka mylně domnívá. Naopak v oznámení SZIF ze dne 26. 11. 2012, č. j. SZIF/2012/0410016, byla stěžovatelka výslovně upozorněna, že kladný výsledek administrativní kontroly nelze považovat za příslib dotace.

[26] Pokud stěžovatelka namítá, že učinila emailové dotazy u pracovníků SZIF a ti jí sdělili, že projekty nejsou ekonomicky neoddělitelné a splňují tak každý zvlášť podmínky pro poskytnutí dotace, zdůrazňuje žalovaný, že tyto dotazy byly obecné, neobsahovaly konkrétní údaje o projektu a žadateli a nebyla známa souvislost mezi tazatelem a (později) stěžovatelkou. Rovněž ani případná chybná informace podaná pracovníkem SZIF nemůže být podle žalovaného důvodem pro vyplacení dotace, pokud se kdykoliv v průběhu administrace zjistí, že jsou projekty ekonomicky neoddělitelné.

[27] Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou, že ve správním řízení byly porušeny některé z jeho základních zásad. Porušení zásady *ne bis in idem* vyvozuje stěžovatelka z tvrzených nedostatků v dokazování, zejména z údajné nezákonnosti kontroly ex ante ze dne 13. 11. 2013. Svá tvrzení však dále nikterak nezdůvodňuje a ani nevyvrací závěry městského soudu, z nichž vyplývá, že kontrola proběhla podle § 12a odst. 1 zákona o SZIF, byla dopředu řádně ohlášena, byli na ní přítomni zástupci stěžovatelky, kterým byly zodpovězeny položené dotazy, a byl vyhotoven protokol; tedy, že kontrola proběhla v souladu se zákonem i Pravidly. Co se týče namítaného porušení zásady legitimního očekávání, upozorňuje žalovaný na to, že jakákoliv důvěra adresáta veřejné správy v zákon či právo obecně může používat ochrany pouze tehdy, je-li oprávněná (viz nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94); v projednávané věci však stěžovatelka oprávněnou důvěru v proplacení dotace mít nemohla, neboť již v rámci přípravy žádosti o dotaci učinila opatření vedoucí k zakrytí úmyslu obejít podmínky Pravidel, když úmyslně rozdělila projekt na jednotlivé dílčí projekty, na něž byly podány žádosti o dotaci několika samostatnými právnickými osobami. K obdobnému výkladu zásady legitimního očekávání dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudcích, na které žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal, a zejména také v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012 - 38.

[28] Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[29] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[30] Kasační stížnost není důvodná.

[31] Nejvyšší správní soud skutkově i právně obdobné případy týkající se areálu „Na Vršku“ posuzoval již v rozsudcích ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Afs 274/2015 - 36 (stěžovatelka ROZVOJ POHRANIČÍ, s.r.o.), ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Afs 275/2015 - 39 (stěžovatelka KRKONOŠSKÉ POLESÍ, s.r.o.), ze dne 28. 11. 2016, č. j. 7 Afs 167/2016 - 39 (stěžovatelka s.e.z.e.m.e., s.r.o.), a ze dne 20. 12. 2017, č. j. 4 Afs 219/2017 - 41 (stěžovatelka AGROPODNIK KRKONOŠE, s.r.o.). Jelikož stěžovatelky v těchto věcech vznesly v podstatných ohledech prakticky totožné námitky a Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od závěrů uvedených v citovaných rozsudcích odchýlit, vycházel z nich také v nyní posuzovaném případě.

[32] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval výtku, podle níž se městský soud nevypořádal se všemi námitkami vznesenými v žalobě a s jinými se vypořádal pouze okrajově. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nemají správní soudy povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[33] V posuzovaném případě nicméně městský soud neopomněl vypořádat žádný okruh žalobních námitek. Námitku ekonomické neoddělitelnosti projektu městský soud vypořádal podrobně a zcela přezkoumatelně. Skutečnost, že se zde městský soud ztotožnil se závěry žalovaného, nepředstavuje vadu rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). Jiné námitky, které by městský soud opomněl v rozsudku vypořádat, stěžovatelka v kasační stížnosti neoznačila a Nejvyšší správní soud žádné vady odůvodnění v tomto směru neshledal.

[34] Stěžovatelka dále namítala, že městský soud nesprávně vyhodnotil otázku ekonomické neoddělitelnosti projektů realizovaných v areálu „Na Vršku“.

[35] Ekonomickou neoddělitelnost projektů definuje nařízení č. 800/2008. Podle bodu 41 odůvodnění tohoto nařízení, *„[a]by se zabránilo umělému dělení velkých regionálních investičních projektů na dílčí projekty s cílem obejít prahové hodnoty oznamovací povinnosti stanovené v tomto nařízení, velký investiční projekt by měl být považován za jeden investiční projekt, pokud je investice provedená v období tří let jednou či více společnostmi a skládá se z dlouhodobých aktiv zkombinovaných ekonomicky neoddělitelným způsobem. Při posuzování ekonomické neoddělitelnosti počáteční investice by členské státy měly vzít v úvahu technické, funkční a strategické souvislosti a bezprostřední geografickou blízkost. Ekonomická neoddělitelnost se posuzuje nezávisle na vlastnictví. To znamená, že při posuzování toho, zda velký investiční projekt tvoří jedinou investici, není relevantní, zda projekt realizuje jeden podnik či více podniků, které se spolupodílejí na investičních nákladech, nebo více podniků, které nesou náklady oddělených investic v rámci téhož investičního projektu (například v případě společného podniku).“* K dodržení tohoto ustanovení byly v Pravidlech stanoveny zcela konkrétní podmínky slučitelnosti se společným trhem. U poskytování dotací na ubytování a sport bylo stanoveno, že dotaci lze poskytnout na stavbu malokapacitního

ubytovacího zařízení (tj. o maximálně šedesáti lůžkách) a že maximální výdaje, ze kterých je stanovena dotace, jsou stanoveny ve výši 10.000.000 Kč na projekt.

[36] V rozsudku ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Afs 275/2015 - 39, Nejvyšší správní soud na základě totožných skutkových okolností jako v právě souzené věci vyslovil, že „ [...]*V posuzované věci byly zjištěny a doloženy skutečnosti zmiňované v odůvodnění jak napadeného rozhodnutí, tak i rozsudku městského soudu, ze kterých zcela jednoznačně vyplývá, že více subjektů podalo žádost o dotaci v rámci Opatření III.1.3 – Podpora cestovního ruchu. Dále bylo zjištěno, že projekty v těchto žádostech uvedené spolu souvisí tak, že je zřejmé, že zařízení je jediným funkčním celkem. Tyto zjištěné okolnosti samy o sobě zcela postačují pro správnost závěru městského soudu o ekonomické neoddělitelnosti projektů. Ekonomická neoddělitelnost projektů jistě nespočívá jen v tom, zda lze některá ubytovací zařízení v rámci celého areálu oddělit, samostatně je postavit a získat na ně samostatně stavební povolení či kolaudační rozhodnutí a číslo popisné, nýbrž daný požadavek je třeba posuzovat komplexně s ohledem na to, jak dané projekty působí navenek a jakým způsobem byly (či budou) realizovány. V případě předmětných projektů je z popsaných okolností zřejmé, že se jedná o jeden komplexní a funkčně propojený projekt, který byl uměle rozdělen do několika menších projektů. Fakticky je daný ubytovací komplex provozován společně, a to i s ohledem na skutečnost, jak navenek působí na případné zájemce o ubytování. Není rozhodné, zda byl areál povolen a dotován po částech, ale že se jedná o komplex, jenž společně nabízí větší ubytovací kapacitu, než předpokládají podmínky pro poskytnutí dotace, společně navenek oslovuje zákazníky a je společně spravován, což dokresluje jedna přístupová cesta a jedna recepce pro všechny projekty. Přestože každý jednotlivý projekt lze provozovat i odděleně, jejich funkční nesamostatnost spočívá v popsaných okolnostech, které nelze uměle oddělovat pro účely získání dotace. Nelze tedy souhlasit, že by žalovaný a soud usuzovali na ekonomickou neoddělitelnost pouze na základě umístění projektů v jedné lokalitě a společné příjezdové cesty*.“

[37] Citované závěry jsou zcela přiléhavé také na posuzovaný případ. Společná příjezdová cesta a společný pozemek, jejichž význam stěžovatelka v kasační stížnosti relativizuje, jsou pouze určitými indiciemi, které spolu s ostatními zjištěnými okolnostmi svědčí o ekonomické neoddělitelnosti projektů realizovaných v areálu „Na Vršku“. Nejednalo se však o jediné, či rozhodující okolnosti pro závěr o ekonomické neoddělitelnosti dotčených projektů. Tato námitka proto není důvodná.

[38] Stěžovatelka dále namítá, že správní orgány ve věci postupovaly v rozporu s principy správního řízení. Co se týče tvrzeného porušení zásady právní jistoty, zásady řádného postupu správních orgánů a zásady předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné pro jejich přiléhavost na posuzovaný případ odkázat na závěry vyslovené v již cit. rozsudku č. j. 6 Afs 275/2015 - 39:

> *„[39] K výkladu zásady legitimního očekávání v daném kontextu Nejvyšší správní soud odkazuje zejména na rozsudek ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012 – 38, v němž se podrobně zabýval také obsahem judikatury Soudního dvora EU týkající se zpětného vymáhání finančních prostředků čerpaných z rozpočtu EU. Klíčovými evropskými předpisy upravujícími zpětné vymáhání finančních prostředků čerpaných z rozpočtu EU byla nejprve nařízení Rady (EHS) č. 2052/88 a nařízení Rady (EHS) č. 4253/88. K jejich zrušení došlo s platností od 1. 1. 2000 nařízením*

Rady (ES) č. 1260/1999, které obě předchozí nařízení nahradilo, přičemž plně zachovává a recipuje principy, na kterých byla uvedená nařízení postavena.

[40] Z judikatury Soudního dvora k uvedeným předpisům plyne, že za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědni příjemci podpor. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků opomněl upozornit na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Opačný výklad by vedl ke stavu, kdy by byl příjemce dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem. Předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu, která mohou vzbudit legitimní očekávání u toho, komu jsou určena, a dále skutečnost, že tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 3. 2010, Sviluppo Italia Basilicata (C-414/08, Sb., viz zejména body 102 a 107 rozsudku]. Zásady legitimního očekávání se tak nemůže dovolávat příjemce, který se dopustil zjevného porušení platné právní úpravy [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 3. 2008, Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening a další (spojené věci C-383/06 až C-385/06, Sb. rozh. s. I-01561); bod 56]. Soudní dvůr neshledal, že by došlo k zásahu do zásady legitimního očekávání ani v případě, v němž příslušný vnitrostátní orgán nemohl v okamžiku, kdy rozhodl o poskytnutí pomoci, nevědět, že příjemce nedodržel pravidla pro zadávání veřejných zakázek, neboť vybral dodavatele pověřeného uskutečněním operace financované z této pomoci ještě před tím, než mu byla pomoc poskytnuta [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, Chambre de commerce et d'industrie de l'Indre (C-465/10, dosud nezveřejněný ve Sb. rozhodnutí)].

[41] Samotná skutečnost, že v nynějším případě byl poskytovatel dotace v době před uzavřením dohody obeznámen s indiciemi, které mohly vést k předpokladu o porušení Pravidel při realizaci projektů ubytovacího komplexu v lokalitě „Na Vršku" v obci Harrachov, tedy neznamená, že by se stěžovatel mohl v řízení o ukončení administrace žádosti o dotaci úspěšně dovolávat zásady legitimního očekávání. Stěžovateli se nedostalo žádných konkrétních ujištění ze strany poskytovatele dotace ohledně oddělitelnosti jeho projektu od dalších projektů v lokalitě „Na Vršku". Stěžovatel se svým postupem zjevně dopustil porušení Pravidel. Proto se zásady ochrany legitimního očekávání nemůže dovolávat.

[42] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že byť SZIF musí již od počátku zjišťovat, zda podaná žádost splňuje dotační podmínky, nemuselo být skutečně od první chvíle zřejmé, že se jedná o propojené projekty, resp. si je nemusel dát hned do souvislosti, jestliže se jednalo o projekty různých společností, které byly prezentovány jako samostatné. Je zcela pochopitelné, že teprve v návaznosti na zjištění dalších skutečností (společná recepce, vjezd se závorou, jednotný ceník a společná prezentace na internetu) si SZIF spojil souvislost daných projektů a nastalou situaci začal řešit. Naopak to byl stěžovatel, kterému musel být společný záměr od počátku znám, a musel tedy požádat o dotaci s vědomím, že v případě zjištění daných souvislostí nemusí být dotace vyplacena. Namítá-li, že má nepochybně právo podat si žádost o dotaci i pokud si není jist, zda stanovené podmínky pro poskytnutí dotace splňuje,

Nejvyšší správní soud toto právo nikterak nezpochybňuje, avšak upozorňuje, že v takovém případě musí žadatel o dotaci nést zodpovědnost za předložený projekt a musí počítat i s možností, že dotaci v budoucnu nemusí získat. Tomu odpovídá i výklad provedený městským soudem, který Nejvyšší správní soud nepovažuje za absurdní, jak tvrdí stěžovatel. Se stěžovatelem je třeba souhlasit jen potud, že jakmile poskytovatel dotace zjistí nesoulad žádosti a projektu s podmínkami daného dotačního programu, musí to žadateli oznámit a nemůže mu dotaci přiznat a poté teprve nevyplatit. V daném případě však tento požadavek nebyl nijak porušen."

[39] V citovaném případě přitom Nejvyšší správní soud posuzoval situaci, kdy byla již uzavřena dohoda o poskytnutí dotace podle § 11 odst. 4 zákona o SZIF. V posuzované věci tato dohoda uzavřena nebyla. Tím spíše se tedy stěžovatelka nemůže dovolávat porušení výše uvedených zásad. Je třeba také zdůraznit, že legitimní očekávání nemůže založit emailová komunikace se zaměstnanci SZIF obsahující dotazy obecného charakteru bez konkrétních údajů o projektu a žadateli, na kterou v kasační stížnosti odkazuje stěžovatelka.

[40] Nejvyšší správní soud se nakonec zabýval námitkou, že před správními orgány proběhlo nedostatečné dokazování a důkazy byly provedeny v rozporu se zákonem.

[41] Pokud stěžovatelka spatřuje vady dokazování v tom, že správní orgány přihlížely k podkladům ze správních řízení jiných žadatelů o dotace, jedná se v tomto případě o skutečnosti známé správnímu orgánu ze správní činnosti podle § 50 odst. 1 správního řádu. Konkrétně se přitom jednalo o žádosti právnických osob personálně propojených se stěžovatelkou. Nejedná se tedy o podklady rozhodnutí, které by měly být předmětem dokazování podle § 51 správního řádu, a stěžovatelka s nimi musela být s ohledem na jejich přímou souvislost s dotčeným projektem a personální propojení právnických osob seznámena. Stěžovatelka ostatně jejich obsah ani nijak nezpochybňovala. Ve skutečnosti, že z těchto žádostí SZIF i žalovaný vycházely, nelze spatřovat žádné porušení práv stěžovatelky.

[42] Stěžovatelka v této souvislosti také namítala, že jako důkaz nemohou sloužit jakékoliv zápisy či jiné písemně zachycené závěry z kontroly *ex ante* ze dne 13. 11. 2013, protože tato kontrola proběhla zcela nezákonným způsobem. V kasační stížnosti však nijak nerozvedla, v čem má tato nezákonnost spočívat a jak měl městský soud při posouzení této otázky pochybit. Městský soud se touto otázkou v napadeném rozsudku podrobně zabýval, přičemž dospěl k závěru, že kontrola ex-ante provedená dne 13. 11. 2013 u stěžovatelky nebyla nezákonná, nýbrž vycházela z oprávnění SZIF stanovených v § 12a zákona o SZIF a Pravidlech. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a při absenci konkrétní argumentace odkazuje na odůvodnění rozsudku městského soudu.

VI.

[43] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[44] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o

kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. října 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu